

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 17,10 + 0,90 (HST) = 18 kan. dolarů Cena 2,85 + 0,15 (HST) = 3,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089 J Time Committed Á délai convenu	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)
---	---	--

No. 1.

(591.)

Vol. 29.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

satellite

1-416

Thursday,

January 31,

2019

Published by ABE, P. O. Box 176, Toronto „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
Tel.: 416/530-4222, Praha: 222-261-811; E - mail: abe@satellite1-416.com
satellite1-416.com — zpravy.org — zpravy.ca — spravy.ca — satellite416.com

Před padesáti léty...



Uběhlo půl století od okamžiku, kdy se student Filosofické fakulty Univerzity Karlovy Jan Palach nadechl éteru, polil hořlavinou a zapálil. Bylo to 16. ledna 1969 v horní polovině Václavského náměstí. O tři dny později v neděli odpoledne jsme se v aule fakulty na Albertově dověděli, že popáleninám, které si způsobil podlehl. V sobotu dne 25. ledna 1969 se konal jeho pohřeb. Smuteční průvod vedl Prahou přes Staroměstské náměstí k Filosofické fakultě, kde se s Janem Palachem rozloučilo několik řečníků včetně Luboše Holečka. Jan Palach byl pohřben poblíž hlavního vchodu do Olšanských hřbitovů. Pohřební bohoslužbu vykonal farář Českobratrské církve evangelické v Libiši Jakub S. Trojan. Roku 1973 byly Palachovy pozůstatky zpopelněny a popel uložen ve Všetatech. Otázkou je, jestli se tak stalo se souhlasem někoho z rodiny, která byla pod silným nátlakem nebo bez jejího souhlasu, jak je uvedeno ve Wikipedii. Na místě Palachova hrobu se objevil hrob Marie Jelínkové. Opět je zde otázka, jestli to byla skutečná postava nebo fiktivní. Wikipedie uvádí, že se jednalo o prázdný hrob. Přesto toto místo bylo považováno za Palachův hrob a lidé sem nosili stále květiny a svíčky. V lednu 1989 se stal Jan Palach inspirací pro demonstrace, které jsou označovány jako *Palachův týden*. Přestože byla zadržena a vzata do vazby řada disidentů jako Václav Havel, Dana Němcová, Stanislav Penc, Petr Placák nebo Alexandr Vondra, komunistický režim se již nevzpamatoval a definitivně zkolaboval ke konci roku. Urna s popelem Jana Palacha se vrátila na Olšanské hřbitovy v roce 1990. Na podzim 2018 se mne dotázal Vladimír Kabelík, jestli bych měl zájem o fotografie z doby od úmrtí Jana Palacha do jeho pohřbu. Na moji žádost mi jich sedmáct zaslal. Čtyři z 25. ledna 1969 dnes otiskujeme, zbylé jsou na našich webových stránkách. K oběti Jana Palacha se vracíme uvnitř tohoto čísla na straně 4.

Aleš Březina – foto: Vladimír Kabelík

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE

P.O. Box 176, Toronto „E”,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222

E - mail: abe@zpravy.ca

abe@satellite1-416.com

www.satellite1-416.com

www.zpravy.org

www.zpravy.ca

www.spravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ

Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11

Tel.: 222-261-811

ISSN 1186-9283 (Print)

ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.

\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 28.50 + \$ 1,50 (GST) = \$ 30,00,

pro ostatní svět CND/US \$ 45 .

v ČR 700 Kč, na Slovensku 30 eur.

PDF elektronicky \$ 20 - (dobrovolné)

V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A
SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY
V TORONTĚ



Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9. Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Ján Čukaš. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Rímsko-katolický kostol sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Nedeľa: 11:00, útorok, streda. a piatok: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Nedeľa 9:00, sobota: 17:00. Pondelok a štvrtok 9:00. Farár: Grzegorz Nowicki. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedeľa: 11:00.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Najbližší bohoslužby: 17. 2., 17. 3., 7. 4., 19. 4., 12. 5. a 9. 6.; vždy ve 13 hod.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Rowan Simmons. E - mail: newdawnmoravian@bellnet.ca www.newdawnmoravianchurch.org

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno.

Kat. bohoslužby mimo Ontario
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: Bude oznámeno.

.eventsONLINE PRESENTS

SILNĚ REČI

STAND-UP COMEDY SHOW
PO PRVÝKRÁT V TORONTE

GABO ŽIFČAK SIMONA

STREDA, 27. FEBRUÁR 2019 o 8PM

FREGATA CLUB

1900 Dundas St E, Mississauga
Standing \$20 / Seating \$40 / VIP \$100
Buy tickets at www.eventsonline.org

Česká televize Nová vize
a Slovenský svet

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin

opakování ve středu ve 3:00.

na stanici OMNI 1

(V Torontu kanál 47/kabel Rogers 4, 169 a 520)

E - mail: novavize.ca@gmail.com

Adresa: 7-Auburn Ave. # 1, Toronto ON, M6H 2L6

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
se schází (kromě měsíců července a srpna)
každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,
před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Zásadně však neuvěřejňujeme články s rasistickým zaměřením, nepřátelské jiným národnostem nebo náboženstvím a podporující násilí.

Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků

v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

satellite1-416.com

zpravy.ca

zpravy.org

spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.1.satellite1-416.com

www.1.zpravy.ca

www.1.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje

v krajské komunitě v Kanadě

kalendar.satellite1-416.com

kalendar.zpravy.ca

kalendar.spravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních

Nového divadla v Torontu

divadlo.zpravy.ca

NHL

Zpravodajství z NHL

nhl.zpravy.ca

Jak vyjdeme
v roce 2019

2 - 28. 3. 2019

3 - 20. 6. 2019

4 - 15. 8. 2019

5 - 8. 10. 2019

6 - 5. 12 2019

...a v roce 2020

1 - 6. 2. 2020

2 - 7. 5. 2020

3 - 24. 9. 2020

4 - 26. 11. 2020

Financial

Kursovní lístek

100 Kč 5,91 CDN

1 CND \$ 16,92 Kč

1 EURO 1,52 CDN \$

1 CND \$ 0,66 EURO

1 US \$ 1,33 CDN \$

1 CND \$ 0,75 US \$

Universal Currency Converter - 23. 1. 2019

1 CDN \$ 16,93 Kč

1 EURO 25,65 Kč

1 US \$ 22,56 Kč

ČSOB - 23. 1. 2019

Toto číslo jsme dali
do tiskárny

3. 2. 2019 v 16:15

Příští číslo vyjde:

28. 3. 2019

Uzávěrka: 20. 3. 2019

Kalendář
www.kalendar.zpravy.ca
www.vstupenky.ca

9. 2. (so) 14:30
Radka Hanáková
Recitál ve Walter Hall
80 Queens Park, Toronto

27. 2. (st) 20:00
Silné reči
Fregata Club
1900 Dundas St. E., Mississauga

2. 3. (so) 15:00
Valná hromada
Torontské pobočky ČSSK
Klubovna v kostele sv. Václava
496 Gladstone Ave. Toronto

24. 3. (ne) 17:00
Nokturna na Masaryktownu
Josef Musil – piano
Lenka Nováková – zpěv
Jarní koncert na Masaryktownu
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.
Scarborough, Ont.

7. 4. (ne) 10:00
Velikonoční bazar
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.

25. 4. (čt) 18:30
Zlatý podraz
Czech That Film
400 Roncesvalles Ave., Toronto

26. 4. (pá) 19:00
Jan Palach
Czech That Film
400 Roncesvalles Ave., Toronto

27. 4. (so) 16:00
Všechno bude
Czech That Film
400 Roncesvalles Ave., Toronto

27. 4. (so) 19:00
Tátova Volha
Czech That Film
400 Roncesvalles Ave., Toronto

28. 4. (ne) 16:00
Dukla 61
Czech That Film
400 Roncesvalles Ave., Toronto

12. 5. (ne) 17:00
Nokturna v městě
Duo Ventapane
Mona Širaiši - Martin Karlíček
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave.

- 1.6. so v případě deště 2.6. (ne)
Dětský den na Masaryktownu

23. 8. (pá)
Black Ribbon Day

- 1.12. (ne)
Mikuláš na Masaryktownu

8. 12. (ne)
Vánoční bazar na Masaryktownu.

15. 12. (ne)
Vánoční večere v Restauraci Praha.



Klavírní koncert
Radky Hanákové
se koná 9. února ve 14:30
ve Walter Hall
Faculty of Music
80 Quens Park
Toronto

Program:
J.S. Bach:
Partita No. 6 in e minor, BWV 830
K. Stockhausen:
Kontakte
(skladba pro klavír, bicí a audio)
Vstup zdarma!

NOCTURNES IN THE CITY PRESENTS:

Spring JAZZ

Lenka Novakova
Josef Musil

Sunday **MARCH 24** - PRAGUE RESTAURANT (MASARYKTOWN) - **5:00 PM**
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough

TICKETS: \$25.00 at the door info and reservations: www.nocturnesinthecity.com



Generální konzulát České republiky v Torontu

ve spolupráci s nejstarším torontským kinem The Revue Cinema
si Vás dovoluje pozvat na další ročník putovního festivalu české kinematografie

„Czech That Film“

Na festivalu bude prezentováno 5 kvalitních aktuálních snímků české kinematografie

MÍSTO:	The Revue Cinema 400 Roncesvalles Avenue, Toronto	
PROGRAM:	25. dubna v 18:30	Zlatý Podraz, režie Radim Špaček
	26. dubna v 19:00	Jan Palach, režie Robert Sedláček
	27. dubna v 16:00	Všechno bude, režie Olmo Omerzu
	27. dubna v 19:00	Tátova Volha, režie Jiří Vejdělek
	28. dubna v 16:00	Dukla 61, režie David Ondříček

Možnost zakoupení vstupenek prostřednictvím The Revue Cinema bude k dispozici v časovém předstihu.

Filmy jsou opatřeny anglickými titulky.

Czech & Slovak Institutions

- České velvyslanectví
Czech Embassy**
251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E - mail: ottawa@embassy.mzv.cz
- Slovenské velvyslanectví
Slovak Embassy**
50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699
- Český generální konzulát
Czech General Consulate**
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E - mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hodiny:
pondělí, úterý, čtvrtek a pátek 09.00 - 12.00

- Honorary consulate
of the Czech Republic**
Calgary, AB
Honorary Consul: Jaroslav Jelínek
850 - 10655 Southport Rd. SW
Calgary, AB T2W 4Y1
Tel.: (403) 269-4924, Fax: (403) 269-3939
E - mail: calgary@honorary.mzv.cz
- Montreal, Quebec**
Honorary Consul: JUDr. Hynek Žikovský
2020 University, Suite 1920.
Montreal, QC Tel.: (514) 316-4383
E - mail: montreal@honorary.mzv.cz
- Vancouver, BC**
Honorary Consul:
Karel Večeřa Galland P. Eng
E - mail: czechconsulbvc@gmail.com
adresa: 1700-200 Granville Street,
Vancouver V6C 1S4
úřední hodiny: každý pátek 13:00-15:00
- Victoria, BC**
Honorary Consul: Jim H. Reed
2555 Cotswold Road
Victoria, B.C. V8R 3S3
tel: 1-250-360-7418,
E - mail: jim.synachor@gmail.com
Honorary viceconsul: Lenka Storz
1652 Mountbatten Place,
Victoria, BC, V8S 5J9
tel: 1-250-888-1974
E - mail: victoria@honorary.mzv.cz
úřední hodiny jsou vždy první středu v měsíci,
12:00 - 15:00

- Honorary consulates
of the Slovak Republic**
Calgary, AB:
Eva Hadzima, Honorary Consul
Consular Office of the Slovak Republic
450 Pine Creek Road
Heritage Point, AB, T1S4J9
tel.: 403-266-2760; fax: 403-256-1413
E- mail: evahadzima@skconsulate.ca
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan
- Montreal, QC**
Dezider Michaletz, Honorary Consul
22, Place de la Madeleine
Dollard des Ormeaux, QC H9B 1W3
Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496
Fax: (514) 421-1583
slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com
- Toronto, ON**
Michael Martincek, Honorary Consul
649 Brooker Ridge
Newmarket, ON L3X 1V7
tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166
slovakconsulateto@gmail.com
Jurisdiction: Province of Ontario
- Vancouver, BC**
Pavol Hollosy, MBA, Honorary Consul
8691 Allison Street, Richmond, BC
Tel: 604.277.5774 • Cell: 604.910.4565
Fax: 604.277.5774 E -mail: phollosy@gmail.com

Od srpna 1968 do srpna 1989

Na rozdíl od trilogie Agnieszky Holland *Hoříci keř*, který zobrazuje období po smrti Jana Palacha, film Roberta Sedláčka *Jan Palach* je o období, které předcházelo jeho tragické smrti. Již zde si musíme položit otázku. Jedná se skutečně o *tragickou* smrt? Slovo *tragická* souvisí s něčím, co je beznadějné, definitivní, nesmyslné. Na co nemůžeme nalézt odpověď nebo vysvětlení. Byla něčím takovým smrt mladého člověka v lednu 1969?

S Janem Palachem si lámali hlavu filosofové, teologové i politici již v lednu 1969 a můžeme vidět jisté rozpaky i dnes. Robert Sedláček dokresluje dobu před srpnem 1968 a po něm. Období naděje, které vystřídalo období bezmoci. Zřejmě k prvnímu rozdělení v myšlení politiků došlo již v Moskvě, kdy odvečená delegace podepsala známé moskevské dokumenty. Podepsali všichni až na jednoho – doktora Františka Kriegla. Při návratu delegace již došlo k rozdělení na dvě skupiny. První tvrdila, že se jedná o hanebný dokument, který se neměl nikdy podepsat, druhá se radovala, že se Dubček, Svoboda, Černík a Smrkovský vrátili domů s jakýmsi příslibem, že se bude pokračovat v *polednové politice*. Jenže za prvním ústupkem přišel druhý: parlament ratifikoval smlouvu o *dočasném pobytu sovětských vojsk* v Československu. Pouze Josef Smrkovský přišel tento krok obhajovat mezi studenty na filosofickou fakultu. Jednou z jeho podmínek bylo, že se toto setkání nebude nahrávat, o čemž jsem nevěděl a použil jsem nový kazeťák. Jeden z horlivých studentů mě spatřil a ukázal své svaly, takže jsem nahrávku musel smazat. Škoda, byl by to dnes jedinečný historický materiál. Na dotaz studentů, proč vládní představitelé podepsali v Moskvě kapitulující protokol, který měl název *Protokol o jednání delegace SSSR a ČSSR* a byl podepsán 27. srpna 1968, odpověděl Smrkovský, že to museli podepsat. Jeden ze studentů připomněl Františka Kriegla, který nepodepsal. Josef Smrkovský tehdy odpověděl, pokud se dobře pamatují: „František Kriegel nepodepsal, ale my se na něj za to nezlobíme.“ František Kriegel byl také jedním ze čtyř poslanců Národního shromáždění, kteří odmítli hlasovat pro přijetí smlouvy o pobytu sovětských vojsk v Československu. Tehdy to zdůvodnil: „Odmítl jsem podepsat tzv. Moskevský protokol. Odmítl jsem to proto, že jsem v tomto protokolu viděl dokument, který všestranně svazoval ruce naší republiky. Odmítl jsem jej podepsat proto, že podepsání se dělo v ovzduší vojenského obsazení republiky, bez konzultace s ústavními orgány a v rozporu s cítěním lidu této země... Hlasoval jsem proti ratifikaci smlouvy o dočasném pobytu vojsk na našem území... Tato smlouva o dočasném pobytu vojsk na našem území postrádá základní náležitost řádné smlouvy, tj. dobrovolnost... Smlouva byla podepsána nikoliv perem, ale hlavněmi děl a samopalů...“ František Kriegel zemřel 3. prosince 1979 v Praze. Josef Smrkovský šest let před ním.

K prvním nepokojům po srpnu 1968 došlo při 50. výročí vzniku Československa 28. října 1968. Situace byla tak trochu tragikomická. Když se VB chystala zakročit proti demonstrijícím, lidé začali zpívat hymnu a příslušníci začali salutovat. Situace se opakovala několikrát. K nejostřejšímu souboji došlo u Národního divadla, kam přijel prezident Svoboda ve voze značky *Čajka*. Inu i to tehdy vypovídalo o jeho *citlivém* postoji. Nepamatuji se, že by došlo k nějakému brutálnímu zákroku ze strany VB.

O pár dnů později již byla situace zcela jiná. 7. listopadu 1969 se objevily na budovách poprvé od srpnové invaze sovětské vlajky a opět se demonstrovalo. Hlavně v okolí Staroměstského náměstí. Tentokrát již příslušníci nesalutovali při hymně a na řadu přišly obušky. Poblíž Benediktské ulice vedli příslušníci VB své první zajatce, které mlátili. Můj přítel, dnes již nežijící Jan Rafaj, muž spravedlivý, vstoupil do davu a přes celou ulici volal: „Nebijte ho, když vám nic nedělá!“ Okamžitě na něj skočila skupina příslušníků VB a začala ho obušky pacifikovat. Jan Rafaj se však nedal a vytáhl občanský průkaz a požadoval, aby se legitimovali. To zabralo. Já, který jsem stál opodál, jsem pouze alibisticky na jeho obranu, v domnění, že je zatýkán, celkem potichu řekl: „Pusťte ho!“ V ten moment se objevil praporčík Zámečník, chytil mne a odvedl za límec do připraveného *roburu*. Čekal jsem, že tam přivedou i Rafaje, ale marně. Jeho nenásilný odpor, znamenal pro něj pouze modrá záda od policejních obušků, pro mne trestní stíhání. Praporčík Zámečník u soudu tvrdil, že jsem urážel příslušníky VB a nadával jim *gestapo*. Inu, asi se přeslechl nebo mu to napověděl hlas svědomí.

A opět byli moji spoluzáci rozdvojeni. Někteří se mnou souhlasili, jiní to brali (mezi nimi pozdější signatáři Charty 77) jako nezodpovědnost. Argumentovali, že máme stále

svobodu, že mohou vycházet *Listy*, že se stále může cestovat, že existuje akademická svoboda. Jan Rafaj však argumentoval, že je to jako kleště, které nás stále více a více svírají.

Robert Sedláček ve filmu *Jan Palach* připomněl i studentskou stávku. Došlo k ní v druhé polovině listopadu a trvala několik dnů. Spalo se na fakultách. My konkrétně v Jungmannově ulici 9. Někteří profesori byli radikální. Jiní opatrnější. Mezi radikální profesory patřil Josef Smolík, který dokázal dobře definovat, zatímco k těm mírnějším patřil profesor J. B. Souček. Jak čas později ukázal, Souček si stále držel svoji laťku, zatímco Smolík své radikální stanovisko zcela opustil. Jako teologové jsme chodili během stávky diskutovat i na jiné fakulty. Velice aktivní byl v té době také Dan Drápal.

Jenže stávka skončila a opět zde byla prázdnota. Snad jen trochu optimismu mohl vnést vánoční a silvestrovský program v rozhlase a v televizi. Kleště však svíraly dál. Mezitím jsme já a Rafaj chodili vysvětlovat na prokuraturu, jak to bylo 7. listopadu a co jsem spáchal za zločin. Den procesu se blížil.

V pátek 17. ledna 1969 jsem jel ráno do školy. Měli jsme v tu dobu společné snídaně v Husově bohosloveckém semináři a Jana Ryšavá se mě zeptala: „Ty nevíš, co se včera stalo? Na Václavském náměstí se upálil nějaký student z Filosofické fakulty!“ Mezitím přišel někdo, že v neděli odpoledne ve velké posluchárně na Přírodovědecké fakultě na Albertově se koná protestní shromáždění.

Pamatuji se, že tehdy diskusi vedla Ester Krumbachová. Nevím, jestli tam také nebyl Luděk Pachman a další. Před čtvrtou hodinou někdo vstoupil do sálu a přerušil jednání: „Tohle je důležité, on umřel!“

Teprve v ten okamžik jsme si naplno uvědomili, co se stalo. Podobně jako dnes, ani tehdy si nikdo nevěděl rady, co s touto skutečností. Na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě byl nejjasnější historik Amedeo Molnár, zatímco dr. Petr Pokorný tvrdil, že je důležité načasovat správně okamžik akce, což se Palachovi podařilo. Molnár však oponoval, že oběť pro pravdu, z existenciálního pohledu, je stejně důležitá někde v skrytu třeba na smetišti jako oběť před davy. Profesor Turnský naopak razil již tehdy teorii, abychom Jana Palacha nesrovnávali s Janem Husem. Toho okřikl profesor etiky F. M. Dobáš: „Bratře Turnský, nezlehčuj to!“

V sobotu v den pohřbu Jana Palacha Československý rozhlas místo oblíbené *Houpačky* vysílal pořad z písní Vladimíra Merty a Karla Kryla. Pořad proložený biblickými citáty, končila skupina Průdy s písničkou *Dobrá noc, má milá...* Biblické texty vybíral profesor F. M. Dobáš. Repríza pořadu se však již nesměla odvysílat. Do rozhlasu přišel příkaz normalizovat vysílání.

Těžko říci, kolik lidí se zúčastnilo pohřbu Jana Palacha. Do konce to na nějakou dobu vypadalo jako, že normalizátoři ztratili sílu. V únoru 1961 jsem měl na Ovocném trhu soud, který mi dal ve sporu s praporčíkem Zámečníkem za pravdu a byl jsem osvobozen. Prokurátorka se však odvolala. I odvolací soud jsem vyhrál. Možná právě díky Palachově oběti, která byla stále živá.



Hrob Jana Palacha - Dušičky 2014

Dne 25. února 1969 se upálil na protest proti pokračující normalizaci Jan Zajíc. Když jsem se tázal ve studentském ústředí, jestli se vydá nějaké prohlášení. Nikdo nejevil zájem se se mnou bavit. Měli spoustu jiných starostí. Na jaře se konal kongres Svazu vysokoškolského studentstva. Otázkou bylo, jestli se zapojit do vznikajících normalizačních struktur. Podle Vojena Syrovátky, který byl tehdy na tomto kongrese, české vysoké školy vedené hlavně Vysokou školou zemědělskou byly proti s výjimkou Vysoké školy ekonomické. Nevím, jak hlasovala právnická fakulta. Zatímco Morava byla pro vstup, těsnou většinou zvítězilo nevstoupit do nově vznikajících struktur. Pokladník svazu vystoupil s argumentem, že SVS nedostane státní dotace. V ten okamžik vystoupil Oldřich Vít z Husovy bohoslovecké fakulty (spadající pod Církev československou husitskou) a přečetl poslední dopis Jana Zajíce a dodal: „Janu Palachovi a Janu Zajícovi šlo o pravdu a ne o kus žvance!“ Nové hlasování se již nekonalo. Byla to snad poslední vzpoura studentů, kteří se na dalších dvacet let stali jednou z nejkonzervativnějších složek společnosti.

Další vývoj normalizace je znám. Po vítězství československých hokejistů nad Sovětským svazem 2:0 a 4:3 na MS ve Stockholmu a provokaci s *Aeroflotem* na Václavském náměstí, došlo k utužení poměrů ve sdělovacích prostředcích, které vyvrcholilo v srpnu roku 1969 při brutálním zákroku policie a armády proti demonstrantům. Mrtví v Praze i v Brně. Desítky mladých lidí zbitých, někteří skončili ve vězení. Proto беру Československou lidovou armádu jako zločineckou. To bylo také důvodem, proč jsem odmítl sloužit v jejich řadách. Na podzim stejného roku 1969 se zavřely hranice.

A v roce 1972 jsem byl vyloučen z Komenského evangelické bohoslovecké fakulty, předsedou disciplinární komise byl profesor Amedeo Molnár. Ve stejném roce bylo několik studentů vyloučeno dočasně nebo natrvalo ze stejné školy. Děkan F. M. Dobáš to tehdy zdůvodnil posměšně, že pořádali nějakou *palachiádu*. Co se stalo? Tehdy písničkář Bohdan Mikolášek zazpíval v jídelně při hudebním večeru, kde také zpíval *Spirituál kvintet* písničku *Ticho*. Historie bývá milosrdná a tak po letech, když se vzpomíná na Jana Palacha, tak redaktor Jiří Černý vzpomenu na pomoc profesora Dobíáše při sestavování pořadu před pohřbem Jana Palacha a ve vševědoucí Wikipedii je: *F. M. Dobáš se do dějin fakulty i církve zapsal nejen jako mimořádně a všestranně vzdělaný pedagog, ale také právem uznávaný výrazný autor řady dogmatických, biblických, etických i sociologických studií a statí. Byl vynikajícím kazatelem, neúnavným propagátorem dědictví reformované teologie, překladatelem a spolueditorem klasických děl evropské i české reformace. Zemřel 2. října 1972 v Bad Laaspe v Německu*. Ani slovo o tom, že se on právě podílel na normalizaci bohoslovecké fakulty.

Přestože se dlouhá léta zdálo, že jsou Jan Palach a Jan Zajíc zapomenuti a jejich oběti byly zbytečné, po dvaceti letech v roce 1989 to byl právě Jan Palach, který dodal svou nenásilnou obětí hybnou sílu k tolik vysmívané *sametové* revoluci, která stavěla na pravdě a lásce. Když jsem si letos 16. ledna v den 50. výročí sebeupálení Jana Palacha otevřel internet, viděl jsem na stránkách Českého rozhlasu titulke *Jan Palach byl jako Mašinové, vzpomíná host Lucie Výborné Stanislav Hamr*. Problém je v tom, že Jan Palach nebyl jako Mašinové a ani bratři Mašinové se neztotožňují s cestou Jana Palacha.

Jan Palach zvolil nenásilnou cestu existenciálního ručení, obětoval svůj vlastní život, zatímco filosofie vojáka říká: *Musím zabít, abych si zachoval svůj život*. V tom je Jan Palach i dnes něčím výjimečným a neopakovatelným.

Aleš Březina - Foto: Maria Gabánková

Tot' proroctví o Janu Palachovi

Zbičovaný proroku, polož svou hlavu na koleje! Ne, nebude to sebevražda, ale naděje. Tam začíná život. Přes tvé tělo pojede vlak. Lidé na tebe budou plivat a ch.... Ale možná že se najde jeden, který vrátí jízdenku do ráje, kde vládne tupost. Možná, že se najde jeden, který vykope pro Tebe hrob, ale nebude už těla. Pohřbí Tvou hlavu. Možná, že vlak vykolejí a Tvá mohyla z hořících trosek Ti naposled vrátí život. Jsi zbičovaný, ale žijící. Polož svou tvář na chladné železo. Podívej se, co bude hezkých žen v tom ozářeném vlaku, a co světél, jen aby nebylo vidět světlo té hvězdy, za kterou jdeš. Polož svou hlavu na koleje a můžeš zastavit vlak. Je to šílené, ale pražské kolejí jsou kříž, ke kterému jsi přibit, nemůžeš už vstát.

(Švýcarsko, září 1968 - Z knihy Řetěz bláznů)

Všechno začalo s princem Rupertem

V roce 2003 vyšlo první vydání knihy Josefa Čermáka, kde se popisuje historie Čechů a Slováků v Kanadě *It all started with Prince Rupert*. Podle wikipedie se Ruprecht Falcký narodil 17. prosince 1619 v Praze a zemřel 29. listopadu 1682 v Londýně. Plným titulem bylo jeho jméno princ Rupert Rýnský, vévoda z Cumberlandu, vévoda z Bavorska, hrabě z Holderness. Byl německým a anglickým vojevůdcem, vědcem, sportovcem, koloniálním guvernérem a amatérským umělcem. Stal se také jedením ze zakladatelů Společnosti Hudsonova zálivu. Je po něm pojmenována *Země prince Ruperta*. Je to mladší syn tehdejšího českého krále Fridricha Falckého. Bojoval na straně protestantů ve třicetileté válce, na straně krále v anglické občanské válce a po obnovení královské moci stál na straně Anglie v anglicko-holandských válkách.

Čermákova kniha z roku 2003 je velmi obsáhlá a proto není divu, že se brzy dočkala druhého rozšířeného vydání s korekturami, které vyšlo rovněž v nakladatelství *IM Publishing Company Luhačovice, Czech Republic*. Nyní jsme se dočkali již třetího nejpodrobnějšího vydání. Kniha seznamuje s nejnámějšími českými a slovenskými



Autor knihy Josef Čermák

osobnostmi, s historií – od Sámova státu, přes věrozvěsty Cyrila a Metoděje, svatého Václava a Přemyslovce, s husitstvím, s Bílou Horou, obrozením, vznikem Československa, dále s prvními českými a slovenskými přistěhovalci do Kanady. Nejen s princem Rupertem, ale i s Jednotou bratrskou (v Kanadě spíše známou jako *Moravian Brethern*), uvede nás do jednotlivých náboženských společenství. Poměrně hodně místa je věnováno Československému sdružení v Kanadě, *Novému divadlu* v Torontu i *Divadlu za Rohem* ve Vancouveru. Nutno říci, že za patnáct let od prvního vydání se toho hodně změnilo. Řada členů a pracovníků zemřela, noví se zase objevili a proto není divu, že zde máme třetí nejpodrobnější vydání.

Ke křtu knihy došlo ve středu 23. ledna 2019 a hudební odpoledne popisuje přesně Dagmar Rydlová: Kostel sv. Václava byl poctěn krásným večerem, naladěný přátelskou a hřejivou atmosférou obohacenou kouzlem české hudby našich velikánů Dvořáka, Smetany a Janáčka. Zpěvák Michal Šust rozezvučil prostory sálu kostela svatého Václava svým bohatě zvучným barytonovým hlasem. Umění M. Šusta známe v Torontu z několika koncertů a vystoupení z minulých let. Úvodem koncertu zazpíval Dvořákovu sedmou píseň z Cigánských melodií *Dejte klec jestřábu* a Biblickou



Zpěvák Michal Šust

píseň podle žalmu 61 (99. dílo Antonín Dvořáka) *Slyš, ó Bože volání mé*. Následovala árie Bohuše z opery *Jakobín – My cizinou jsme bloudili* – s výrazem lásky a citu k domovu. Mnozí z nás pocítili vzpomínky a slzy v očích, zvláště v citlivém a působivém podání umělce.

Následovala árie komické postavy purkrabího Filipa ze stejnojmenné opery v humorném podání zpěváka. V druhé části programu zazpíval sólista árii *Vodníka* z Dvořákovy opery *Rusalka* s výrazem smutku nad tragickým osudem vodníkova dcery. Poté zazněla komická árie Kecala ze Smetanovy opery *Prodaná nevěsta*. Hudební část večera byla uzavřena americkou písní Mitch Leighte *The Impossible Dream* z muzikálu *Man of La Mancha* z muzikálu na Broadwayi, který byl uveden v roce 1965 a zfilmován o sedm

let později. Klavíristka Radka Hanáková výborně doplňovala hudební výraz sólisty. V polovině programu zahrála klavírní sólo tři části z cyklu Leoše Janáčka *Po zarostlém chodníčku: Naše večery, Lístek odvanutí a Frýdecká Panna Maria*. Její podání bylo velmi zajímavé, barvitě s hlubokým pochopením Janáčkova vyjádření krás, čistoty, moravské melodičnosti a bohatosti harmonie. Hudební část doplnila krásný zážitek křtu Čermákovy knihy, přátelskou a slavnostní atmosféru.

Křtu knihy se zúčastnili: český velvyslanec v Kanadě Pavel Hrnčář, generální konzul v Torontu Ivan Počuch, pracovníci konzulátu,

profesoři z Torontské univerzity Austin a Johnson a zástupci krajanské veřejnosti.

Poděkování za sponzorování večera, dovoz a publikování knihy patří Milanu Kroupovi.

Pokud máte o knihu zájem zavolejte Josefu Čermákovi 416/532-0524. Objednávku můžete poslat na jeho adresu: 216-66 A Roncesvalles Ave., Toronto M5R 3A7 nebo na adresu V. Kohoutová c/o Nový domov, 450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ontario M1G 1H1.

abe

Lednová Nokturna

Koncert s Jirkou Grosmanem na Masaryktownu

Venku mrzlo až praštělo a všude bylo plno sněhu. V -18 °C s pocitem -28 °C, mohli přijít na Jirkův koncert jen *skalní*. Přišli a nelitovali. Jeho výborný šestičlenný orchestr doplnil také známý jazzman Miro Letko na trombón, kterého už jsme



také slyšeli na předcházejících koncertech *Nokturen*. V repertoáru skupiny bylo mnoho tradičních hitů z New Orleansu, kde trombón v dixelandu zážitek podtrhl. Celý koncert měl díky dechovým nástrojům a Jirkově barvě hlasu neworleanský nádech, i když nádherné kytarové skladby v Jirkově interpretaci se nevymykaly z jeho pěkného stylu, jak ho známe. Jak by řekl náš pan profesor hudby: “Grosman, je vidět, že jste se připravil, sedněte si, píšu 1!” ...a asi padesátka velmi spokojených spolužáků se odebrala do mrazivé noci

Text & foto Lado

...a ve městě: Benny Goodman na konec

Moje první gramofonová deska byl s kvartetem klarinetisty Benny Goodmanna (Teddy Wilson klavír, Lionel Hampton vibrafon a Gene Krupa bicí). Protože to byla na dlouhou dobu jediná deska, tak jsem ji soustružil pořád dokola. Od té doby, kdykoliv uslyším klarinet, vzpomenu si na tuto desku a když jsem byl v roce 1968 poprvé v Anglii, šel jsem do nedalekého kina, kde hráli film *Benny Goodman Story*. Na desce byly i skladby George Gershwin a tak když vynikající dvojice pianisty Adama Zukievicze a klarinetisty Petera Stolla končila nedělní koncert u svatého Václava, chtěl jsem je požádat o přídavek *něco z Gershwin* a při tom jsem měl na mysli právě Benny Goodmanna. K mému překvapení přidali samotného *Krále swingu*, což byla Goodmanova přezdívka.

Jestliže Grosmanův večer byl věnován jazzu, pak Nokturna u Václava se skládala z klasické hudby. V první části to byl Bohuslav Martinů a jeho *Sonatina pro klarinet a klavír* dílo 356 z roku 1956. Následovala Fibichova Selanka. Klarinetista Peter Stoll v závěru první části zahrál svoji verzi *Sonatiny D-Dur* Antonína Dvořáka, která byla původně napsána pro housle a klavír.



Peter Stoll

Jestliže první polovina byla věnovaná české hudbě, v druhé části byla Stollova úprava Faurého *Morceau de Concours*. Fauré byl mimo jiné i učitelem Maurice Ravela a šokoval duchovní jako varhaník v Rennes, nejen, že hrál v kostele operní hudbu, ale dokonce při bohoslužbách kouřil. Nic takového se u sv. Václava nestalo a Faurého hudba zde zněla zcela přirozeně, podobně jako *Sonáta pro klarinet a piano* Johanna Brahme (Dílo 120, číslo 2).

Bylo zajímavé, že po koncertě se návštěvníci nemohli shodnout, co se jim líbilo nejvíc. Někteří preferovali Dvořáka, jiní Brahme, já Goodmanna. Každopádně se jednalo o rozmanitou hudbu závěru 19. a první a druhé třetiny 20. století.

Další Nokturna budou 24. března 2019 v 17 hodin a v restauraci Praha a vystoupí Lenka Nováková s klavíristou Josefem Musilem. Vzpomeňme jen, že Lenka zpívala v minulosti i s Čechomorem, či při večeru k 40. výročí Charty 77 a již jednou měla na Masaryktownu perfektní recitál. Doufáme, že již bude jaro a na Masaryktown dorazí i ti, kteří nemohli na koncert Jirky Grosmana.

abe -foto M. Gabánková



Adam Zukiewicz

Není orloj jako orloj

Ten, v Čechách nejznámější, je v Praze, a váže se k němu pověst či legenda, že ho postavil jistý hodinář Hanuš a poté, co sláva orloje přesáhla hranice Čech, ho konšelé nechali oslepit, aby už nikdy něco tak unikátního nemohl mimo Čechy postavit. Je



Pražský orloj

to opravdu pouze pověst a vznikla asi z dezinformací kolem velké opravy hodin z roku 1552. Za autora orloje je považován Jan Ondřejův, zvaný Šindel. Byl rektorem pražské university a věnoval se celý život astronomii – napsal mnoho učených spisů a v mnohých z nich se věnoval i stavbě hodinových strojů. Za další významnou osobnost, která je s pražským orlojem spojována a které se připisuje složitá a dokonalá výroba obrovského množství ozubených kol a soukolí se považuje mistr Mikuláš z Kadaně. Vznik orloje, kolem roku 1410, vylučuje, že mohl do orloje zasahovat sám Koperník, narozený 1473.

Z orloje se dozvíme nejenom kolik je hodin, ale i v jakém postavení jsou Slunce a Měsíc vůči nebeským znamením. Orloj ukazuje několik časů najednou, vnější kruh čas staročeský, který začíná se západem Slunce. Pak ukazuje i čas, na který jsme zvyklí, tj. občanský. Dvě sady čísel od 1 do 12 určují, kolik je právě hodin, ale pozor, orloj nepočítá se změnou na letní a zimní čas, takže s touhle jednou hodinou navíc musíme počítat sami. Orloj ukazuje i hvězdný čas a to zlatou hvězdičkou na ručce, s níž je spojen zvířetník. Je to čas používaný v astronomii a astrologii. A posledním časem jsou tzv. babylonské hodiny s arabskými číslicemi, které ukazují, jak se během roku denní doba prodlužuje nebo krátí. Čtyři časy, které nám orloj nabízí, nejsou nic jednoduchého k pochopení, ale magicky dokonalé je to víc než dost. Turistická přelidněnost Staroměstského náměstí, pravidelně každou začínající hodinu, kdy Japonci, Číňané, Američané, Kanaďané, Australané, Rusové, všichni seveřané a mnoho dalších národů trvale upírají zrak na orloj, ztišují se při odbíjení hodin, jsou vzrušeni u pochodu apoštolů jednotlivými okýnky a hlavně Smrtkou – to celé se vymyká jakémukoliv zhodnocení. A ještě si vytrvale všichni ničí krční páteř, protože zaklánějí hlavu, aby tuhle pražskou krásu lépe viděli.

Základní deska je dělena modře na den, oranžově na soumrak a svítání a černě na noc. Celý orloj má tři části, horní s apoštoly a andělem, prostřední astronomickou a spodní kalendářní. Nad orlojem trůní zlatý kohout, symbol ostražitosti a vítání nového dne. Ochránit dílo mu ještě pomáhají dva baziliškové se zobákem, křídly a hadím tělem - takže opravdu se není čeho obávat, alespoň u Staroměstského orloje.

V úplném konci druhé světové války při bojích o Staroměstské náměstí byla zničena východní část radnice a také orloj - shořela

dřevěná část orloje a sochy apoštolů. Po válce došlo k jejich obnově – k práci byl vyzván akademický sochař Vojtěch Sucharda (1884 – 1968), a dokonalý a nevšední řezbář těch nejkrásnějších loutek. V roce 1948 práci dokončil a všech dvanáct apoštolů nově stvořil. Sucharda se nechtěl podvolit tehdejšímu trendu, aby vyrobil repliky, chtěl, jako vždy, do svého díla vložit svou vidinu, umění a bezchybnost zpracování. Nakonec ustoupil a s mírnými změnami repliky udělal.

Nejslabším místem orloje je jeho hodinová přesnost. Kyvadlo se totiž objevilo až v 17. století a tak chod orloje regulují rotující lopatky – dvakrát týdně se orloj musí seřizovat.

Zatím k poslední opravě došlo před stým výročí naší státnosti. Nově opravený orloj byl slavnostně znovu uveden, v září 2018. Z původních poválečných apoštolských okýnek z plechu jsou nyní zpět okýnka vitrážová skleněná, elektrický systém z roku 1948 je nahrazen původním systémem konopného lanoví navíjeného na buben. Opravy trvaly rok a půl a byly spojené se značnými pražskými emocemi a to kdykoli se mezi Pražany dostaly informace z oprav. Velmi rázně se Praha postavila proti tomu, že některým sochám budou z rukou odebrány jejich dosavadní atributy – to Pražané vyhráli a tak i nadále má socha Hvězdáře dalekohled, Filosofa brk a Kronikáře knihu. Emoce přinesla i myšlenka přemalování základní desky, zde Pražané ustoupili. Při opravách soch apoštolů se o vzrušení, a ne tak obyčejné, zasloužil sv. Tomáš, který ve svém nitru uschoval kovové pouzdro s mnohastránkovým dopisem Vojtěcha Suchardy, popisující poválečnou historii opravy orloje, ale i stížnosti na tehdejší úředníky s kterými Sucharda moc přátelsky nevycházel a kteří ho dokázali hodně trápit.



Orloj v Olomouci

Pražský orloj není v Čechách jediný, jako druhý, hodně známý, je orloj v Olomouci, který má za sebou také nesmírně bohatou historii. Vznikl v 15. století, byl mnohokrát měněn. Historicky za ním stojí hodináři Hans Pohl a Pavel Fabricius. Také byl v době 2. světové války poškozen a navrácen opravou do vzhledu roku 1926. Kontroverzní přeměna orloje však vznikla, až v roce 1955, kdy tuto přeměnu provedl národní umělec Karel Svolinský a provedl ji výhradně v duchu tehdejší doby. Myslím si, že se tehdejším mocipánům pro tuto práci velice Svolinský zamlouval, jednak byl rodák z blízkého Svatého Kopečku u Olomouce a jednak byl mistr folklórního malířství a to v tom nejlepším slova smyslu. Svolinského úpravě je trvale věnována kritika a to snad úplně od všech vrstev našeho obyvatelstva. Výzdoba a celkové pojetí orloje je totiž provedené v duchu socialistického realismu a to naprosto bezchybně. Na podkladové mozaikové desce orloje, tvořící pozadí je znázorněna jak jízda králů, tak dělník a chemik. Do kalendária ve spodní části orloje byla dokonce vložena data narození některých tehdy významných politických představitelů jako

Stalina, Gottwalda, Zápotockého – to už tam naštěstí není. A jen pro pobavení už tehdy neprošel nápad, aby zvonkohra vyluzovala Internacionálu.

Orloj nemá apoštoly, ale pracující lid, takže pohyblivé figury představují kopáče, pekaře, úředníka, mlékařku, volejbalistku a další profese. Celé je to hodně zvláštní dílo a o to zvláštnější, že stojí v bezprostřední blízkosti nádherného barokního sloupu Nejsvětější Trojice, zapsaného do kulturního dědictví Unesco. Asi to správně vyřeší a ohodnotí teprve čas a toho od vzniku „socialistického“ orloje zatím tolik neuběhlo. Takže nechám orloj v pokoji a klidu i nadále oznamovat každou hodinu zvukem kovů do kovadliny a budu si vážit toho, že neslyším Internacionálu, ale lidové písně z Holomoca.

Hodně zajímavý je i orloj v Litomyšli - na věži je už od roku 1907. Hodinový stroj je zcela unikátní, orloj vyznává směr secese. Umělecky ho vytvořil tehdejší student pražské Umělecké akademie Antonín Růžička. Na zlaté pozadí umístil čtyři ženské postavy symbolizující čtyři roční období.

Nechci ošidit Prostějov, kde je také opravený věžní orloj. Prostějovská radniční věž je z roku 1914, kdy se v ní také počalo úřadovat. Věž v sobě mísí prvky historismu s prvky secese a na téhle krásné věži je umístěn orloj – internet má informace k tomuto dílu poněkud skromné a řekla bych, že i značně nedokonalé, také přímo v Prostějově jsem moc ucelených informací k orloji nezískala – škoda. Takže už jen to, že zdejší orloj patří mezi novodobé, měří běžný čas a čas v planetních hodinách. Má astronomický ciferník založený na astrolábu – ten je z roku 1914, stejně jako samotná věž.

A jsme v Brně – tady to není orloj v tom pravém slova smyslu a není ani umístěný na nějaké brněnské věži. Jsou to jakési zajímavé novodobé hodiny připomínající historii. Umístěné jsou na náměstí Svobody v podobě žulové černé plastiky šest metrů vysoké, představují střelu – projektíl. Celé dílo se historicky odvolává na dobu třicetileté války a vítězství Moravanů nad Švédy. Plastika vznikla v roce 2010 v ateliéru sochaře Oldřicha Rujbra a Petra Kameníka. Čas je řízen a je zobrazován velkými kamennými dílci na plastice. Zjistit kolik je hodin není jednoduché, ale to zastanou nedaleké hodiny na kostele sv. Jakuba, takže to vlastně nikomu nevadí. Je tady ale jiná obrovská zajímavost, přitahující sem davy lidí. Každý den přesně v jedenáct hodin začne po zvonkohře běžet plastikou skleněná kulička, která na své cestě naráží do jmen z válčícího konfliktu třicetileté války. Kuličku lze u otvoru zachytit a odnést si ji domů. Takže zásobník, do kterého by měla kulička padat po své každodenní pouti, bývá většinou prázdný. Výkřiky „A mám ji“ se zde ozývají docela často. Skleněnký jsou ručně vyrobené v barvách Brna a představují dokonalý suvenýr. Radnice má ve svém rozpočtu trvale náklad na kuličky a není to tak zcela zanedbatelné. Ovšem kuličky jsou kuličky a lidem se to líbí a vzít si je nenechají. Také bych tu skleněnku moc chtěla!

Jako poslední orloj jsem si schovala hodně velkou kuriozitu. Nachází se v maličké vesničce Kryštofovo Údolí v údolí řeky Rokytka na sever od libereckého Ještědu. Jistý místní nadšenec se nemohl dívat na naprosto zdevastovanou nepoužívanou trafostanici a tak ji opravil a do její věžové části umístil originální a překrásný orloj, který budoval od roku 2006 a slavnostně otevřel 2008. Ve dvou okýnkách se pohybuje dvanáct apoštolů a mezi okýnky je pohyblivá socha ponocného. Pohyb apoštolů se spouští každou celou hodinu každý den. Sochařskou pohyblivou výzdobu doplňují sochy statické sv. Barbory a sv. Kryštofa. Mechanická část je dílem Jiřího Ottmara, sochy od libereckého výtvarníka Václava Plechatého. Je to náš první venkovský orloj, je bez astrolábu - ale na kráse a zajímavosti mu to ani trochu neubralo! Už toho psaní musím nechat, neboť hodinové ručičky se už blíží ke druhé hodině ranní.

Jana Fafejtová – Praha, foto wiki, internet ***



Kryštofovo údolí

Tam, kde jsem ještě nebyla

Můj podzimní výlet byl součástí seznamu věcí, které bych chtěla vidět dříve, než skončím svou pozemskou pouť. Věřte, koš s přáními mám skoro naplněn až k okraji a asi více přání by se tam ani nevešlo, takže je třeba z tohoto seznamu odebírat. Nejdříve jsem se podívala, na které *Camino* se cítím a kam bych chtěla vyrazit. Již nějakou dobu jsem přemílala v hlavě šlapat z *Lisabonu* přes *Porto* až do *Santiaga de Compostela*, tzv. *Camino Português*, 630 km. V Portugalsku jsem kdysi byla, Lisabon znám, ale od Lisabonu nahoru ne. Mírnější terén, méně poutníků, dost ubytoven a podzimem zbarvená krajina... Vyrazit jsem chtěla koncem září, ale jak to někdy tak už bývá, věci se sejdou tak, že to nevyjde. Odlétala jsem o měsíc později a ne do Lisabonu, ale do *Porta*, idylického pobřežního města, ráje pro fotografy a odtud do cíle to už je jenom pouhých 240 km. V *Portu* jsem strávila čtyři plné dny, jednak kvůli časovému posunu, ale hlavně proto, že se mi zde líbilo. Je to staré město, (z 12. století pochází biskupská katedrála *Sé de Porto*), s okázalým šarmem, plné vibrace, pravosti a autentičnosti. Řeka *Douro* jednak město rozděluje, ale je i kanálem k Atlantiku. Místo je hlavně známé jednak výrobou portského vína a také svými okázalými mosty. Svou polohou bylo velmi výhodné i pro mne, kam jsem se vydala, musela jsem šlapat nahoru a dolů. Dlažební kostky nebyly příjemné pro nohy a to už jsem začala mít tušení, jak to půjde dál... Čtyři dny plně stačily na prohlédnutí si a ochutnání všeho zajímavého a dobrého, i aklimatizaci. Vznešený konický dvoupodlažní klenutý železný most *Luis I.*, katedrála *Sé* sedící na strategickém vršíčku, vyčnívající nad celým městem a plno jiných historických budov. Zde se v roce 1394 narodil i *Prince Henry the Navigator*, průzkumník a průkopnická osobnost v začátcích portugalského námořnictví, jehož rodný dům je otevřen k prohlídce. Kousek od pensionu, kde jsem bydlela, byla i *Livraria Lello*, jedno z nejstarších knihkupectví v Portugalsku, (1906) a popsané jako nejkrásnější obchod s knížkami na světě. Vůbec se pak jeden nemůže divit, že



kdykoliv jsem šla kolem, fronta u obchodu byla i padesát metrů dlouhá. Středně velká budova, architektonický požitek, ale stále jsem nevěděla, co bude vevnitř... Jasně, že i já jsem si frontu jednou vystála a stálo to za to! Čaro krásné dřevěné vyřezávané spirálové schodiště posazené uprostřed vnitřního prostoru, a dvě podlaží dřevěných regálů s knihami, překrásný mozaikový strop, dobové pokladny i další doplňky. Jediným problémem, aspoň z mého hlediska, bylo množství návštěvníků. Podle mne, intervaly pro vpouštění návštěvníků měly být o něco delší. Vstupné bylo pět euro, ale bylo odečteno od případné koupě knihy... no, moje oči si vybraly velkou pohlednici obchodu, na tohle navrácení vstupného neplatilo, nevadí, fotka mi stojí za to. Knihy v regálech byly v několika světových jazycích, nejvíce samozřejmě v lokálním. Našla se zde díla jak klasické literatury, tak i moderní, novodobé. V českém jazyce jsem tu objevila knihu Milana Kundery *Nesnesitelná lehkost bytí*.

Město mě vedle jiných pozoruhodností upoutalo i velkým počtem knihkupectví, dokonce u jednoho jsem viděla ve výkladní skříní přeloženého do portugalského *Dobrého vojáka Švejka* s Ladovou figurkou na přední stránce. Nedalo mi to a vešla dovnitř, měla jsem kliku, paní za kasou mluvila celkem dobře anglicky, chtěla jsem vědět, vyzvíдалa jsem, zda vyšší čísla knihkupectví, které skoro za každým rohem nacházím, nasvědčují tomu, že hodně

lidí stále čte, více než se traduje, že čtečky čtenářů ubírají. Velmi vlídná prodavačka mi to potvrdila. V době mé návštěvy, bylo v obchodě aspoň dvacet lidí.



Livraria Lello

Samozřejmě, když jsem byla v Portu, nemohla jsem vynechat návštěvu vinných sklepů s ochutnávkami portského. To bylo také něco nového pro mne a hned první večer jsem si dala skleničku na ochutnávku. Víno, i když jsem ho nikdy nepila, ano, vím proč, počkala jsem si, až budu jednoho dne v Portu, haha, hned mi zachutnalo. Podnebí v tomto regionu severního Portugalska je optimální k pěstování nejen oliv, mandlí, ale hlavně i hrozňů k výrobě právě tohoto vína. Odměnou za vyjižděku do údolí *Douro* byla krásná podívaná na vinice, poskládaných na poslopně vlnitých kopečkách. Na druhé straně řeky přímo ve městě je několik vinných sklepů nabízející exkurzi s ochutnávkou i prodejem, začátky výroby se datují nazpět až několik století. Jeden z nich jsem navštívila, portské se zde vyrábí od roku 1567, samozřejmě, nebyla jen jedna, ale hned několik ochutnávek, bílé, růžové, kořeněné i červené a překvapivě, i když jsem je všechny zvládla, tak jsem stále mohla jít rovně! Láhev na památku jsem si nekoupila, cestovala jsem s baťohem, ale teď vím, že to portské z Portugalska bývá označeno jako Porto, Oporto anebo Vinho de Porto a je to právě portugalské. Ono se totiž vyrábí i v jiných zemích světa, také jako *porto*, ale to není to pravé a určitě byste si chtěli koupit jen to nejlepší. Nezním teď jako reklama na portské?

A co se týče města Porto, vřele doporučuji kratší zastávku, ať si užíváte pohostinství lokálních, nebo se vydáte za historií města, nesčetnými galeriemi, je tu krásně... Portské k tomu velkou měrou určitě přispívá.

Nastal čas sbalit baťoh a vyrazit na cestu. Už jsem byla celá nesvá, pohorky už chtěly *chodit*, a moje mysl už byla někde na *Cestě*. Z příspěvků na Fórum jsem vyrozuměla,

že nerovné dlažební kostky pod nohama jsou pro mnohé problémem, kolena je totiž nemají ráda. Prvních 26 km z města ven, to byly samé dlaždice, nic příjemného. Snažila jsem se myslet pozitivně, počítala kilometry, jednou použila *Voltaren*, už musí ty čtverce pode mnou přeci brzy přestat!!! Ano, zas tak velká hrdinka nejsem, a hned v druhé vesničce jsem zamířila do penzionu a zpytovala své Já, že se nechám porazit nějakými dlažebními kostkami! Zanedlouho dorazil chlapík z Brazílie, už také měl nachozeno nějaký ten kilometr a hned si sundával boty, nohy pod sprchu a pět minut mluvil jen o dlažebních kostkách. Ráda jsem mu příkvyovala a hned se mi ulevilo! Druhý den jsme oba vesele vyrazili zase dál po stejných dlažebních kostkách, ale ten den nám na cestu svítilo sluníčko a kostky zanedlouho na delší dobu zmizely.

Po dalších kilometrech jsem potkala mladíka z Německa a s ním jsem šla dalších pět dní. Ráda na něho vzpomínám, byl dobrým společníkem na cestu, shodli jsme se, kdy se zastavit a dát si kafe, ale hlavně jsme se hodně nasmáli. Bylo to jeho první *camino* a tak jsem si trochu i vyslechla o puchýřích a bolavých nohou, ale to do denní rozpravy všech vandrovníků patří. Po dvou dnech jsme se začali rozrůstat a ve společných ubytovnách bylo vždy večer veselo. Pak se ale stalo to, co se stát nemělo, začaly deštivé dny, ale hodně deštivé. Přes všechnu moji nepromokavou výstroj, včetně pláštěnky, jsem každý den sušila, stejně i jako všichni ti druzí kolem mne. Další den jsme stoupali do velmi strmého kopce po velkých balvanech, které navíc byly teď i mokré a pořádně to klouzalo, v hlavě se mi motaly myšlenky ohledně mé zlomené kyčle... bylo to náročné. Předpověď počasí nebyla příznivá a s deštěm se potýkat už se mi nechtělo. Rozhodla jsem se, že pokud druhý den nebude pršet, budu pokračovat, jinak že končím. Ano, ráno pršelo, tak na místo šlapat další kilometry, jsem se vydala na nádraží a do Santiaga přijela vlakem. Nebyla jsem ale sama, dvě mladé Němky udělaly totéž. Chůze přestala být pro mne potěšením a chuť pokračovat jsem ztratila. Míra mé tolerance byla dovršen. Nemusím už sobě nic dokazovat, už jsem ušla více jak 1500 km, ano, ano, ale mrzí mě to ještě teď a stále a pořád! Když jsem stála před katedrálou v Santiagu, připadala jsem si jako ten poraženec, a onen vítězný pocit, *ano zmákla jsem to*, zde nebyl. Rozhodla jsem se proto *camino* dokončit a v květnu, ono by mi to nedalo spát, znovu vyrazit. A já se zase ráda projdu a budu doufat, že nebude pršet!!

Zpátky do Kanady jsem nejela, ale vybírala pečlivě ze seznamu, kde jsem ještě nebyla a vydala se tam. Barcelona, Marseille, Korsika, Budapešť a Vánoce jsem strávila v České republice. Ale o tom o všem až příště...

Přeji hlavu plnou plánů a veselé plánování.

Nad'a Humlová

Chtěli byste sledovat a ovládat televizní vysílání z pohodlí vaší pohovky?

Káblovka 

Your Connection To Home
onlineTV
www.onlineTV1.com

The future of IPTV

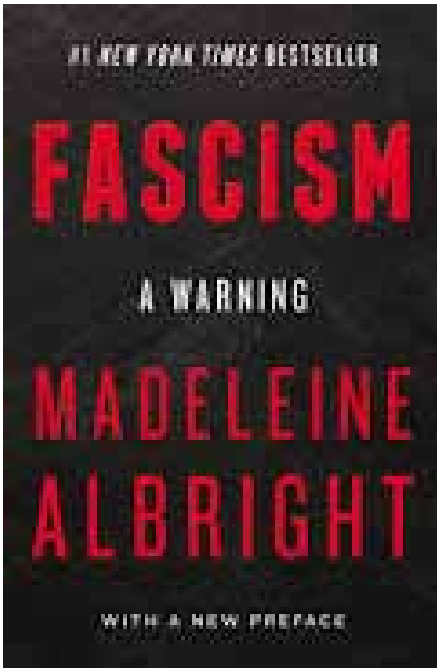


Za jednu cenu \$28.99 na měsíc máte dvě služby – Káblovka.com i OnlineTV1.com
Česká a Slovenská televize ... jednoduše a bez počítače! ☎ 1-970-300-2044

Dva životy vepsané do mého času

Beneš ze Slaného a Madeleine Albright

Jsou lidé a jména a v okamžiku, kdy se s nimi setkáme, stávají se součástí našich intimních životů. Někdy se s nimi osobně ani nesetkáme. Jen s jejich dilem, knihou, projevem. Tak tomu je s Madeleine Albright. Naproti tomu s Benešem (jehož křestní jméno mi zašantročil čas) jsem sedával roky v lavicích



slánského reálného gymnázia Václava Beneše Třebízského. Okamžik, ve kterém se osudy všech tří setkaly, jsem našel ve třetí řádce poslední knížky bývalé ministryně zahraničí USA, Madeleine Albrightové *Fascism - A Warning* (dlouho na prvním místě žebříčku

bestsellerů *New York Times*). Autorka uvádí datum, kdy fašisté poprvé změnili běh jejího života: 15. březen 1939, kdy Hitlerovy bataliony obsadily Československo a doprovodily Hitlera na Hrad. Po deseti dnech skrývání se jí a její rodině podařilo odecestovat do Londýna. I kdybych zapomněl datum svého narození, to březnové datum mi může z duše vymazat pouze smrt. Stál jsem na jižní straně slánského náměstí opodál Velvarské brány. Byl chladný deštivý den. Nikde nebylo vidět jedinou živou duši. Po druhé straně náměstí se kolem radnice směrem k Brodu valily jednotky Hitlerových nadlidí. Stál jsem bez pohybu a brečel bezmocným vztekem. Ten den jsem poprvé nechápal, že jeden z nejvzdělanějších národů světa se může stát poslušným nástrojem globální vraždy. (Dnes stejně těžce chápu, jak v Bílém domě skončil jeho současný obyvatel...) Ten den jsem ztratil svoji dětskou víru v spravedlnost života...

K Madeleině Albrightové, jejím rodičům a sourozencům byl život milostivý. Po porážce nacismu se vrátili do Prahy a rodiče svým dětem neřekli, že tři z jejich prarodičů a dlouhá řada jejich příbuzných zemřela - jako miliony jiných Židů - v plynových komorách. Po únoru 1948 se rodina stěhovala znovu - do USA, kde Madeleine patřila a patří mezi nejúspěšnější politické osobnosti: byla 64. ministryní zahraničních věcí USA a velvyslankyní Spojených států v OSN, učí na univerzitě a vydala řadu knih.

Do slánského gymnázia jsem jezdil na kole a v zimě autobusem. S Benešem jsem se setkal v první třídě gymnázia. Nádherně jsme se doplňovali: on byl baculatý, já byl jako tříska a poněvadž já byl trochu živější a snad i ctižádostivější, jeho rodiče přišli s nápadem, abych dvakrát, třikrát týdně pár hodin strávil s jejich synem v jejich domově nad knihou...



Rozkazem datovaným 1. září 1941 bylo Židům nařízeno nosit žlutou Davidovu hvězdu a můj spolužák přestal chodit do školy. Poněkola dnech jsem ho šel navštívit. Chvilí jsme povídali o ničem, pak můj

kamarád řekl: „Radši běž. S Židy se nemá nikdo stýkat!“ To bylo naposled, kdy jsem ho viděl... Když skončila válka, z pětičlenné rodiny se z koncentračního tábora vrátila pouze kamarádova maminka - byla šilená.

Všechny národy Evropy platily krvavou daň za mocenské choutky Adolfa Hitlera, ale žádný nezapltil praktickým vyvražděním, jako větve židovského společenství. Toto jsou statistiky na území bývalého Československa: celkový počet deportovaných 80614. Počet Židů zemřelých v Terezíně: 6392. Počet Židů zavražděných ve vyhlazovacích táborech: 64172. Na konci války se 10090 Židů registrovalo jako vracejících se z deportací. Z Židů, kteří nebyli deportováni, 5201 bylo popraveno, spáchalo sebevraždu nebo zemřelo přirozenou smrtí.

Na Slovensku ministr Tuka žádal Hitlera o pomoc při odstranění Židů ze Slovenska. Tisova a nacistická vláda se dohodly, že Slovenská vláda zaplatí Německu 500 říšských marek jako poplatek za každého deportovaného Žida a za to obdrží garanci, že tito Židé se na Slovensko nevrátí. Mezi 26. březnem a 20. říjnem 1942 bylo do Osvětimi deportováno kolem 60000 Židů. Holocaust zaplatili Židé na Slovensku víc než 100000 životy. Většina těch, kteří přežili, se po válce vystěhovala, většinou do Izraele.

Kdykoliv se dívám na tyto statistiky, život mi hořkne v ústech.

Josef Čermák foto: noted.co.nz

Radí český právník JUDr. Jaroslav Horký

Dnes začínáme sérii článků, kdy jsme se zeptali na několik základních otázek českého právníka, pokud byste se chtěli přestěhovat z Kanady do České republiky.

Jestliže se chce někdo přestěhovat z Kanady zpět do ČR, jak začít? Pronajmout si byt a hledat další možnosti? Koupit nemovitost? Jak vypadá trh s nemovitostmi? V kterém ročním období se přestěhovat? Kam se přestěhovat? Praha? Poblíž Prahy třeba Černošice, Kutná Hora, Kolín? Karlovy Vary? Hradec Králové, Liberec, České Budějovice? Morava?

Pokud se chcete natrvalo přestěhovat do Čech nebo na Slovensko, samozřejmě doporučuji si vybrat oblast, ke které máte osobní vztah. Pokud máte v té oblasti příbuzné, ke kterým máte kladný vztah, jenom dobře. V případě, že jste dlouhou dobu nepobýval(a) zde u nás, doporučoval bych si tu nejprve žít nanečisto. Pronajmout si byt, dům a následně tu strávit minimálně jedno celé roční období. Jestli nemáte vyhraněné místo, kde chcete strávit zbytek života, doporučuji trochu posuzovat danou lokalitu dle vašich zájmů a životních potřeb. Někdo preferuje přírodu, jiný zase město.



Z těchto požadavků je nutno vycházet a následně vybrat místo nejlépe vyhovující vašim představám. Já osobně doporučuji oblasti, kde je dobrá infrastruktura a dostupná lékařská péče. V hodnocení města a obcí nejlépe vycházejí města a obce v okolí Prahy a dále v jižních Čechách. Je nutné vždy řádně posoudit veškeré aspekty vašeho rozhodnutí. Doporučuji se poradit vždy s odborníkem, který Vaše požadavky posoudí a doporučí vám nejvhodnější lokalitu, s ohledem na Vaše požadavky.

Zdravotní pojištění? Důchodce, který pobírá český důchod má pojištění zajištěné, ale ten, kdo nepobírá český důchod, kolik ho takové pojištění stojí a jak postupovat?

Zdravotní pojištění na území České republiky je povinná platit osoba, která zde má trvalý pobyt. Výše platby měsíčně na rok 2018 pro osoby bez zdanitelných příjmů činí 1803 Kč. V případě osob ze zdanitelným příjmem bude tato částka vypočítána z těchto příjmů. V příslušné zdravotní pojišťovně vám dle vašich příjmů vypočtou i zálohy na nemocenské pojištění. Za příjem se považují také důchody z jiných zemí. Každý případ se musí však posoudit individuálně.

Je dobré nechat si trvalý pobyt v Kanadě nebo si vyřídit občanský průkaz, a tím mít trvalý pobyt v ČR? Pak ztrácí Kanadčan nárok na pojištění v Ontariu OHIP?

Doporučuji mít občanský průkaz pokud se zde budete zdržovat déle než tři měsíce v roce. V případě, že se rozhodnete natrvalo přemístit do Čech, není nutno být trvale hlášen v obou zemích. Pokud jde o ztrátu pojištění v Ontariu OHIP. To je nutné posoudit s odborníkem v Kanadě. Na webových stránkách: <https://settlement.org> lze najít odpověď ohledně pojištění v Kanadě.

Řidičský průkaz? Je zapotřebí znovu udělat zkoušky nebo se může jezdit s kanadským řidičákem, jak dlouho?

Jelikož Kanada přistoupila k Úmluvám o silničním provozu (Ženeva 1949, Vídeň 1968) stačí se na příslušném odboru dopravy prokázat platným řidičským průkazem a doložit trvalý pobyt na území České republiky. Následně Vám bude umožněno nechat si vystavit řidičský průkaz zde. Pokud jste ve věku 65 - 68 let budete muset také doložit i lékařské potvrzení o Vašem zdravotním stavu. Následně je nutno lékařské potvrzení dokládat každé dva roky po dovršení věku 68 let.

Musí ten, kdo se přestěhoval do ČR vyplňovat české daňové přiznání, kanadské daňové přiznání nebo obojí?

Daňovým rezidentem se stává osoba která se zdržuje na území České republiky déle než 180 dnů v daňové období. Pokud taková osoba splňuje tuto podmínku a má pouze příjmy ze zahraničí, je povinná podávat daňová přiznání z daně z příjmu i v České republice. Současně s ohledem na smlouvu o zabránění dvojího zdanění lze uplatnit jako náklad daň uhrazenou v druhém státě, tj. Kanadě. Jsou ovšem příjmy, které zde budete danit vždy i když nebudete daňovým rezidentem v ČR. To jsou příjmy, například z pronájmu nemovitostí, autorských práv, které zde vlastníte apod.

abe

H&P-LAW

JSME TU PRO VÁS.

Veškeré právní služby na území České republiky.

- Občanské právo
- Obchodní právo
- Správa majetku
- Ostatní právní poradenství

SOBOLOVSKÁ 6/85, 186 00 PRAHA 8, ČESKÁ REPUBLIKA

Tel. (+420) 221 719 041
Fax. (+420) 221 719 059
email: info@ak-hp.cz

www.ak-hp.cz

H&P-LAW

Nožem do srdce

V Polsku nenávist přestala být společenskou patologií, ustavila se jako strukturální vlastnost systému a jako jeho pohonná látka. Strašná smrt gdaňského primátora je toho projevem. Je to možná poslední šance zhoubnou trajektorií opustit.

Halasný velký koncert, tisíce zvednutých rukou třímajících mobilní telefony v rytmickém pohybu, barevná světla oblévající jeviště v taktu doprovodné hudby. Primátor vede energický, úderný proslov k mnohatisícovému publiku. Někdo k němu náhle přibíhá, primátor si sedá na pódium, vzápětí padne celým tělem na dřevěnou podlahu scény. Bubeník za ním pokračuje v hraní, hudba ještě neustává. Vrah si bere mikrofon do rukou a volá na publikum, že se mu stala křivda a že Pawel Adamowicz musel zemřít, protože je členem Občanské Platformy. Ale Pawel Adamowicz má v tu chvíli před sebou ještě poslední bdělou minutu svého života. S rychle přiskočivšími zdravotníky sám vleže na břichu chvíli mluví a popisuje jim, co se stalo. Za chvíli upadá do bezvědomí. Následuje půlhodina ožívování na jevišti, převoz do fakultní nemocnice a pětihodinová operace srdce v umělém spánku. Čtyřicet jedna krevních transfúzí. Stabilizace tělesných funkcí. Napojení na umělé dýchání poté, co přestávají pracovat plíce. Stav je beznadějný, pro média se mu říká kritický. Po několika dalších hodinách se dočasné bezvědomí proměňuje v konečnou, neodvolatelnou smrt.

Pawel Adamowicz byl energický a cílevědomý muž. V mládí se podílel na vydávání samizdatových časopisů, spolupracoval s gdaňskými disidenty, jako student práv v roce 1988 založil studentský stávkový výbor a spoluorganizoval okupační stávku. V každém prostředí, k němuž patřil, si dokázal získat velkou autoritu. Byl z těch, kteří vždy působí svěže a energicky, na podzim mu bylo 53 let. Jeho řeč bývala úsečná, nepříliš rozvěklá, byl zvyklý jít přímo k věci. Sebejistota mu neubírala na vřidnosti a snaze pochopit se s druhými a domluvit se. Třebaže ne za každou cenu, mnohdy je lepší vědět, kdo co říká a opakovat si své. Jako veřejný řečník býval úderný. V užším kruhu hovořil spíše dychtivě a nepokojně, zato však naslouchal neobyčejně trpělivě. Publikum uměl přesvědčit, ať už bylo velké nebo komorní. Jeho veřejné publikum bylo dost široké na to, aby před pár měsíci popáté uspěl v přímých primátorských volbách.

Unikátní řada vítězství v průběhu dvaceti let, během nichž vznikaly a zanikaly politické strany, ale Pawel Adamowicz zůstával a rostl se svým městem. Jeho vizí byl Gdaňsk jako jedno z evropských center ideálů demokracie. Tradice dělnického odporu a krveprolití z roku 1976, vzniku Solidarity v létě 1980, nezlomného Lecha Walesy, to všechno dává Gdaňsku na takovou ambici právo. Pawel Adamowicz uměl do města přivést tisíce hostů světového významu a také se jim věnovat – uspořádat večeri, zajít aspoň na chvíli na konferenci a pronést řeč, uspořádat koncert vážné hudby, promluvit ke světovým politikům nebo nadějným studentům. Rostoucí mezinárodní význam Gdaňska motivoval rozvoj jeho městských funkcí, v Gdaňsku se dnes žije docela dobře, v jeho současné podobě zůstane otisk Pawla Adamowicze ještě po dlouhá léta. Byl to vzdělaný a kulturně založený člověk. A také chci dodat, že nikdy nepůsobil namyšleně ani nedostupně.

Jakou příležitost k atentátu si vrah zvolil? Závěrečné koncerty tradiční několikátýdenní celopolské akce Velkého orchestru sváteční pomoci se konaly v řadě polských měst. Hlavní koncert letošního ročníku byl umístěn do Gdaňska, konal se pod záštitou primátora. Humanitární sbírka pomáhá drasticky podfinancovaným polským zdravotnickým zařízením v nákupu nezbytného přístrojového vybavení, a zachraňuje tak životy mnoha lidí. Zakladatel sbírky, její ředitel a výrazná postava polského dobrovolnického hnutí Jurek Owsiak má neobyčejný organizační talent a cit pro mediální účinek svého působení. Nosí nápadné červené brýle a nevystupuje ani trochu jako diplomat. Jeho výroky občas vyvolávají konflikty, které mají mediální ohlas, ten zase zvyšuje povědomí o jeho sbírce, jež je shromážděnou sumou nejúspěšnější právě v posledních letech, kdy pro její prezentaci vládnoucí PiS zcela uzavřel veřejnoprávní média. Politici představitelé strany Právo a spravedlnost Owsiaka i jeho sbírku často napadají, čímž jí v rozdělené polské společnosti vlastně zvyšují ohlas. Sbírká i její hlavní organizátor jsou už také po léta cílem slovních útoků polských mládežnických nacionalistů, která si říká Všepolská mládež. Výhrůžky a hrozby bývají už tak četné, že nemá valný smysl na ně reagovat.

Pawla Adamowicze, jakož i deset dalších liberálních primátorů největších polských měst, pohřbila tato Všepolská mládež už dne 30. června 2017. Toto krajně pravicové nátlakové uskupení vydalo těmto voleným představitelům polských metropolí úmrtní oznámení, na němž je jako příčina smrti uveden liberalismus, multikulturalismus a hloupost s vysvětlením, že důvodem vydání úmrtního oznámení je ochota primátorů a primátorek přijímat uprchlíky z Blízkého Východu. Nenávist provází polskou politickou scénu už po řadu let. Polarizace politického spektra, za kterou ovšem nemůže pouze nyní vládnoucí strana PiS, vytěsnila jakoukoliv vůli ke kompromisu, vyprázdnila politický střed a zvýraznila působení extremistů a nacionalistů, v současné polské situaci bez pravolevé symetrie. Pouliční napadání cizinců už nebývají zprávou dne, vyhrožování smrtí skupinám či jednotlivcům už dávno nikdo ani nevyšetřuje, politický protivník není kolegou s jiným názorem, nýbrž zločincem, který je nepřítelem národa a chce zničit Polsko. Řadu podstatných aspektů je v nynější souvislosti nutno pominout. Ale nenávist, valící se jako horká láva polským veřejným prostorem, spojuje všechny dílčí příčiny současné hluboké společenské krize v Polsku, stejně jako dogmatické lpění na vlastních stereotypních pravdách, odolných proti diskusi i argumentům. Z politických aspektů se zmiňme především o způsobu rozštěpení současné polské společnosti. V parlamentních volbách před více než třemi lety získal těsnou nadpoloviční většinu v obou komorách PiS podporovaný spíše venkovskými voliči s rostoucí tendencí směrem na východ země, zatímco ve volbách do samosprávných orgánů vítězila parlamentní opozice, a to zejména ve velkých městech, která na podzim ovládla v dvoukolové přímé volbě primátorů téměř všechna statutární polská města, jako tomu ostatně bylo i při předchozích volbách do samospráv před čtyřmi lety. Pnutí, které tím vzniklo mezi politickou reprezentací státu, za níž stojí také velká většina katolických církevních hodnostářů, a mezi zpravidla liberálními představiteli měst, jen zvýraznilo pocit odtržení a odstup vycházející z rozdílné sociální situace voličů těchto skupin a z jejich zcela rozličného vztahu k modernitě. Původní nevraživost, nedůvěra a neschopnost vyjadřovat se obecně srozumitelnými pojmy už po několika let přechází v nenávist, která nemá žádné viditelné meze.

I lidé obdaření lecjakou životní zkušeností a racionálním přístupem k praktickým problémům

Pokračování na str.10

Fiddler’s Dell Bar & Grill

Fully Licensed
Family owned & operated since 1954

European & Canadian Cuisine



Slovak and Szegedin Goulash with Dumplings,
Fried Cheese, Schnitzel, Jaeger Schnitzel,
Chicken Paprikash, Perogies.
and many more items on the menu.

Sun. Mon. Wed. Wings Night & Daily Specials

20 Domestic & Imported Beers on Tap.
Pilsner Urquell, Czechvar.

Watch all Sporting Events on 6 TVs.
Heated Patio with TV.
781 Annette Street @ Jane Street
Toronto ON M6S 2E4
Jozef Karol Tel. 416 767 8882

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE



Larry Martin
Portrét pro Canadian Agricultural Hall of Fame

MARIA GABÁNKOVÁ
TEL.: (416) 535-8063
www.paintinggalleries.ca
E - mail: gabankova@paintinggalleries.net

Pokračování ze str. 9

jsou běžně schopni říkat, že politická opozice patří do vězení, protože škodí Polsku, a myslet to zcela vážně. Významná společenská vrstva složená z takových lidí vlastně už ani neřeší v této souvislosti otázku proč, nýbrž jen kdy a jak. A nejsou to takzvaní novinkáři, čili nějací účastníci diskusí pod články na zpravodajských webech, ale v zásadě běžní, ba i vzdělání lidé. V takto postižené společnosti už nenávist přestala být společenskou patologií, protože se ustavila jako strukturální vlastnost systému a také jako jeho pohonná látka. Očekávat od všech voličů, že prohlédnou symbolickou rovinu politické rétoriky, že si ji správně vyloží jako emočně přepjatý divadelní kus, by bylo pošetilé. Iniciační i zlomové okamžiky společenského dění často vyvolávají ti nejméně odolní lidé, které trvající společenská konfrontace mentálně udolá. V blouznivém prostředí, které dávno ztratilo smysl pro reálné proporce událostí, pak stačí jeden, který vezme do ruky nůž a s pocitem, že reprezentuje oprávněný hněv zbabělého davu, jde s pocitem zachránce probodnout srdce primátora Pawla Adamowicze.

Těsně předtím, než nůž protnul jeho srdce, řekl Pawel Adamowicz několik důležitých vět: „Gdaňsk je štědrým městem, Gdaňsk se umí o dobro podělit. Gdaňsk chce být městem solidarity. Za to všechno vám velice děkuji, protože na ulicích a náměstích našeho města jste věnovali peníze, byli jste dobrovolníky. To je zázračný čas, v němž ukazujeme, že se o všechno dobré umíme rozdělit s jinými. Jste skvělí!“ Byla to jeho poslední slova.

Nebyla náhodná, protože primátor byl zvyklý podporovat akce LGBT, přijímání uprchlíků a jejich začleňování, měl cit pro sociální problematiku a pro společenskou soudržnost. A pro tohle všechno byl také nenáviděn. Důsledky nenávisti vidíme i v naší zemi. Nenávist může snadno přivést společnost k emocím, které už nebude umět zastavit a zvládnout nikdo. Atentát na Pawla Adamowicze je posledním zvoněním, které ještě mohou zaslechnout všichni ti, kteří polskou politiku proměnili z kultivované debaty o věcech veřejných na střet, v němž může jít jeho aktérům o život.

Jestli smrt Pawla Adamowicze, po dlouhá léta jednoho z nejznámějších polských politiků, pomůže v Polsku zastavit nenávist dávno vylitou z břehů, zastavit ze strachu z následků nebo z vědomí, že o život může jít nakonec komukoliv a všem, může tato smrt dostat nějaký smysl. Namísto beznaděje, namísto pocitu zoufalé bezmoci, jakou právě dnes mnozí Poláci cítí.

My si opakujme, že Polsko není daleko a vlny nenávisti se i u nás viditelně vylévají z břehů. Proti silám, které z naší nečinnosti mohou uchopit nůž, můžeme i my být jednou bezmocní! A nenechajme si namluvit, že takoví lidé s nožem v ruce jsou nemocní! Nemocná je společnost, která takovou nenávist dopustí. Každý, kdo si k ní přísazuje svůj malý díl, se může stát spoluviníkem. A nikdy se nebude moci z tohoto podílu viny vylhat.

Petr Pospíchal – Deník Referendum 15.1.2019

Poslední rána Euroamerice

Kdysi jsem měl rád píseň *Poslední rána*, kterou nazpíval svým nádherným barytonem dnes už pozapomenutý Jiří Helekal. Začíná slovy: „Na vrcholcích hor stojí chýše, a v ní stařík básně píše, s nemalou obavou.“

Už tehdy (počátkem 70. let) jsem věděl o vědecky podložených zprávách varujících, že Země a její příroda začíná být vážně ohrožena. Vědělo se, že počátkem 21. století začne docházet k nezvratitelným změnám a že je tedy (už tehdy) nutné co nejdřív začít s radikálními preventivními opatřeními. Je jasné, že prevence je vždy lepší, levnější a po všech stránkách efektivnější než léčba nemocného organismu. Sám jsem tomu všemu nepřipisoval váhu, jakou tyto skutečnosti měly. Dnes už jako stařík sedmdesátník se ovšem na svět dívám ne s nemalou, ale s velkou obavou. V 70. letech jsem ještě netušil, že v euroamerickém prostoru se prohlubuje doba úpadku, jaký dosud jeho dějiny nepoznaly. Na jeho příčiny upozornil už Masaryk v *Sebevraždě* – éra Nového světového řádu, doba ekonomismu, postfaktismu a nového autokratismu, nebezpečná mimo jiné proto, že člověk už má prostředky k tomu, aby se nezničil jen částečně, ale úplně.

Na vině jsou především duševně omezení ekonomisté, kteří hlásají a podporují „růst pro růst“, což je proces tak jako tak těžko zadržitelný, dnes navíc spojený s podobným rozmnožováním se lidstva. Spojení obojího dříve nebo později nepochybně způsobí pohromy včetně (právě) ekonomických. A lidstvo se raduje á la na palubě Titanicu. Euroamerika má

zatím co „žrát“ a nevidí, neslyší. Je sice dnes již poněkud nervózní, ale řeší to „tancem“. Je to řešení nepochopitelné, šílené.

Ekonomisté, na Západě v čele s Trumpem, u nás v čele s Babišem, Zemanem, oběma Klausy a ODS, dál hlásají pouhý „růst“, a kromě toho, v době, kdy musí být každému jen trochu soudnému člověku jasné, že Euroamerika se nutně musí plně a pevně sjednotit, neboť čelí konkurenci diktátory ovládaných, méně civilizovaných a na humanismus a lidská práva nehledících mocností, ji naopak štěpí.

Ted' se k rozbíječům Euroameriky po šíleném Trumpovi přidali i britští brexitáři – lidé obývající zemi, která je jednou z kolébek demokracie a v níž je na tom demokracie údajně dodnes velmi dobře. Britové na tom jako demokraté ovšem vždy byli dobře „doma“, avšak na mezinárodním poli se chovali jako agresivní imperátoři, které zajímal víceméně jen prospěch vlastní země.

Evropa na to doplatila po 1. světové válce, neboť na (opět) šílenou versailleskou dohodu (podle Masaryka „naprostou katastrofu“) Britové – na rozdíl od amerického prezidenta Wilsona – přistoupili mimo jiné proto, že další osud Evropy je příliš nezajímal. Chamberlainovu politiku appeasementu vůči Hitlerovi nám Čechům připomínat netřeba. Na Versailles i appeasement Britové „samozejmě“ těžce doplatili. A po válce slavný Churchill zachránil Řecko před komunisty hlavně proto, že po tamním Středozemním moři vedla cesta do Suezského průplavu.

Rozštěp mezi britskou demokracií a autokracií se dnes znovu vynořuje v podobě britského eurospekticismu. Brity opět zajímá jen prospěch vlastní země a opět je to slaboduché, neboť každému soudnému člověku musí být jasné, že Euroamerika, stále ještě nositelka demokracie a nejvyspělejší všeobecné kultury, musí být co nejjednodušší, má-li odolat, nebo alespoň co nejdéle odolávat, hrozbám, kterým už nyní čelí.

O našich šilencích, o komunistech, SPD a ODS nemluvě. Kdy na nás, na Euroameriku či možná dokonce na celý svět dopadne poslední rána?

Bohumil Sláma Přítomnost – Politika - 22. 1. 2019

Zemřel religionista a profesor teologie z Univerzity Karlovy Milan Balabán

V nedožitých devadesáti letech zemřel religionista, profesor a evangelický farář Milan Balabán. Radiožurnálu to potvrdil jeho kolega z Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy Pavel Hošek. Balabán patřil od 50. let ke sdružení *Nová orientace*. To se snažilo o reformování poměrů nejen v církvi, ale i ve společnosti tehdejšího Československa. V roce 1975 ho režim zbavil souhlasu k vykonávání práce duchovního, později podepsal Chartu 77.

Na těžké doby, kdy ho komunisté věznili, vzpomínal Milan Balabán v roce 2006 i v Českém rozhlas: „Jeden Rusínský velmi hrubý školitel se na mě díval a pozdravil mě: ‚Aj církev svatá‘. To byl možná můj nejvýznamnější životní zážitek, protože jsem to nebral úkorně, ale jako velké vyznamenání, že také mohu zastupovat církev, i když nejsem v žádné mocenské pozici.“ Po pádu režimu působil Milan Balabán jako religionista na Univerzitě Karlově v Praze, titul profesor získal v roce 2005.

V roce 2002 získal státní vyznamenání za zásluhy o Českou republiku. Patřil k propagátorům hebrejského myšlení a napsal řadu odborných publikací. (irozhlas.cz)

Jiří George Brady – 90

Byl kanadský podnikatelem českého původu. Prošel dvěma koncentračními tábory, Terezínem a Osvětimí. Od roku 1951 až do své smrti žil v Kanadě. Narodil do židovské rodiny Markéty a Karla Bradyových. Měl o tři roky mladší sestru Hanu Bradyovou (1931–1944). V roce 1941 byla jejich matka zatčena gestapem a deportována do Ravensbrücku. V září téhož roku byl zatčen i jejich otec, který byl poslán do Osvětimi, kde v červenci 1942 zahynul. Sourozenci zůstali nakrátko u své tety a strýce (který byl katolík), deportováni byli v květnu 1942 do Terezína. Brady byl odvezen 27. září společně s Petrem Ginzem. Hana byla deportována 23. října 1944 a brzy poté byla zavražděna v plynové komoře. Brady byl převezen do pobočného tábora Gliwice, kde pracoval na opravách železničních vozů, odtud dále do Blechhammeru. V lednu 1945 se mu podařilo během pochodu smrti

uprchnout. Zůstal na cestě až do května toho roku, kdy se dostal k příbuzným v Novém Městě na Moravě, od kterých se dozvěděl, že jeho rodiče zahynuli.

V roce 1949, po nástupu komunistů k moci, z Československa emigroval. Využil oficiální možnosti vycestovat do Izraele. Tam však neměl zájem odjet, chtěl cestovat a poznávat svět, proto vystoupil z vlaku ve Vídni. Později, v roce 1951, zakotvil v Kanadě. Pomáhal zde dalším emigrantům, s jedním z nich založil úspěšnou instalatérskou firmu. Vydával svědectví o hrůzách holokaustu. V roce 1995 pomohl, aby v USA vyšla kniha Marie Rút Křížkové, Kurta Jiřího Kotouče a Zdeňka Ornesta *Je mojí vlastní hradba ghett?* (v anglickém překladu *We Are Children. Just the Same: Vedem, the Secret Magazine by the Boys of Terezin*). Jiří Brady vystoupil v dokumentárním filmu *Hanin kufřík* z roku 2009, který pojednává o jeho sestře Haně. V roce 2012 vystoupil v dokumentárním filmu o Petru Ginzovi *Poslední let Petra Ginze*. (wiki)

Herec Luděk Munzar - 85

Absolvoval Vyšší hospodářskou školu v Hradci Králové. V letech 1952 až 1956 studoval herectví na pražské Divadelní fakultě Akademie múzických umění, v ročníku vedeném Vítězslavem Vejražkou Po ukončení studia nastoupil na sezónu 1956–1957 do Městského oblastního divadla v Mladé Boleslavi. Od října 1957 byl angažován jako člen činohry Národního divadla v Praze. V roce 1990 Národní divadlo opustil, protože se neshodl s tehdejším vedením. Podle Munzara „*Můj vztah k Národnímu divadlu byl obrozenecký, národovecký a oni tam začali hrát jako v malém sklepním divadle. Národní divadlo není jen ta budova, to je součást našeho kulturního dědictví. Jestli někdo tu tradici ironizuje a posmívá se jí, tak se posmívá svým předkům.*“

Spolu s Janou Hlaváčovou byli jedni z mála českých umělců, kteří nepodepsali tzv. Antichartu odsuzující prohlášení Charty 77. Munzar o tom v roce 2013 řekl: „*Komunisti udělali Antichartu a já ji nepodepsal, ale nikde jsem o tom nemluvil. To je celé.*“

Pracoval také v dabingu a v televizi. Svůj hlas propůjčil zejména americkému herci Paulovi Newmanovi. Měl slabost pro rozhlas a účinkoval v řadě rozhlasových pořadů. Od ledna 2015 připravoval pro Dvojku Českého rozhlasu společně s Františkem Novotným pořad *Okouzlení slovem*.

Mezi soukromé zájmy Luďka Munzara patřilo letectví a automobilové závody. V roce 1989 získal s Tatraplánem Sport 602 titul mistra Evropy v závodech automobilových veteránů. (wiki)



S bolestí v srdci oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým smutnou zprávu, že nás navždy opustila naše drahá manželka, maminka, babička, prababička a teta, paní

Marie Frýbortová
Zesnula po dlouhé těžké nemoci dne 20.12.2018 ve věku 90 let.
Na přání rodiny a zesnulé bude v tichosti a bez obřadu zpopelněna.
Všem, kteří ji znali, sdělujeme tuto smutnou zprávu a prosíme, aby na ní vzpomínali v dobrém.

Po 87 letech
Toronto-Minnesota 3:4

Odpolední zápas v Torontu měl několik zajímavostí. Hrál se od dvou hodin odpoledne pro školní mládež, která měla stále v Ontariu prázdniny. Tomuto utkání se říká *Zápas pro příští generaci*. V Scotiabank Aréně byly nejen školní děti, ale i děti z nedaleké dětské nemocnice (*Sick Kids Hospital*), ale i z mládežnického hokeje. Rovněž jako hlasatelé byly často děti, které věrně imitovaly své dospělé kolegy. Utkání bylo přenášeno do restaurací a sportovních barů, kam zamířily rodiče se svými dětmi sledovat utkání. I předehra byla určena pro děti zvláštním programem. Co však bylo zajímavé na tomto setkání byl úvod, kdy torontský John Tavares vyhrál vzhazování, nahrál do útočné třetiny Connoru Brownovi, ten na malý okamžik zaváhal, ale pak uvolnil na levém křídle Mitchella Marnera, který bekhemdem překonal brankáře Minnesoty Devana Dubnyka. Celá akce trvala sedm vteřin a byla to nejrychlejší branka v historii Maple Leafs od 6. února 1932, kdy Charlie Conacher potřeboval v utkání Toronto-Boston rovněž sedm vteřin. Kdo z těchto hráčů byl rychlejší, o tom asi těžko rozhodne historie. Nebyla to však nejrychlejší branka v NHL. V tomto ohledu patří prvenství Doug Smailovi z Winnipegu Jets v roce 1981. Ten ke vstřelení branky potřeboval pouhých pět vteřin. I druhou branku Toronta vstřelil Marner o pět minut později. Další zajímavostí bylo, že trenér Babcock postavil do branky Michaela Hatchinsona, který je s Torontem teprve od 28. prosince a že William Nylander vstřelil svou první letošní branku. Skutečností je, že kdo se směje naposled, ten se směje nejvíc a naposledy se v utkání radoval v 45. minutě při vítězné brance Zach Parise z Minnesoty. Pro nás je zajímavé to, že se jedná o syna Jeana-Paula Pariseho, který čtyři vteřiny před koncem utkání vstřelil v září 1972 vyrovnávací branku Kanadánů proti Československu. Utkání v Praze se tehdy skončilo nerozhodně 3:3. Jean-Paul Parise zemřel 7. ledna 2015 ve věku 73 let.

Aleš Březina – Toronto

Krejčí i Pastrňák opět skórovali
Toronto-Boston 2:3

Medvědi znovu vytěžili ze služeb českých legionářů. Hokejisté Bostonu vyhráli na ledě Toronta 3:2 a v tabulce Atlantické divize tak snížili ztrátu na svého soupeře na dva body. David Krejčí skóre otevřel a David Pastrňák vstřelil vítězný gól. Krejčí si připsal devátou trefu v sezoně a užívá si životní pohody. Nedávno se mu narodil syn, při opatrování dětí využije také svého mladšího krajana. Jednu dobu jste hrál v útoku s Davidem Pastrňákem, ale nyní nastupujete s DeBruskem a Backesem. Není vám líto, že nehrajete spolu? Bylo skvělé s ním hrát, zrovna tak jako s Marchandem. Pokud vyhráváme a hrají v druhém útoku, tak není co řešit. Máme dost kvalitních hráčů. Vaše manželka je Američanka a jezdí s vámi do Čech. Jak se jí tam líbí?



Krejčí s Kapanenem

Byli jsme tam i s malou a plánujeme, že domů pojedeme nyní ve čtyřech. Většinou jsme tam měsíc. Jezdíme do Šternberka, kde mám rodinu a kamarády. Snažíme se být pouze tam a soustředit se na rodinu. Boston už je vaším druhým domovem? Ano, cítíme se v Bostonu dobře. Manželka je z jižní Karolíny, i tam máme spoustu přátel. David Pastrňák občas hlídal dceru, bude teď hlídat obě děti? Obě děti mu nedám, to by nezvládl, ale kočárek mu půjčím, aby se projel. (smích) Skutečně je skvělé mít rodinu a se psem je nás teď dokonce pět. Malá roste rychle, už mluví, ale česky jí to moc nejde. Jakmile jsem pryč, tak z toho vypadne, tak s ní musím komunikovat anglicky. V mužstvu jsou také Slovinci Jaroslav Halák a Zdeno Chára, držíte pohromadě? Jsme kamarádi, ale většinou jdeme na večeri společně s ostatními. Aleš Březina, Toronto, Sport.cz



41 let v podnikání!

Máte zájem koupit, prodat, pronajmout byt, dům,
investovat v Torontu v Kanadě
anebo v Praze v České Republice?



Rádi Vám poskytneme profesionální služby.
Neváhejte nás kontaktovat:

Lubo Spisak, M.A
RAH RE. INC.
895 Don Mills 202
Toronto, M3W 1W3
Direct: 416/456-8922
E - mail: lubohomes@gmail.com
www.luboshomes.com

Frank Hanečák
HANEX GROUP s.r.o.
Karla Engliš 2,
150 00 Praha 5
Mobil: +420 602 234 444
E - mail: frank@hanex.cz
www.hanex.cz

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME
A beautiful place to fly and dine

- Bistro 26 Restaurant
- Hangar Rentals
- Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale
- Self Serve Fuel Station
- Runway Lights
- Automatic Weather Observation Station (AWOS)

EDENVALE
Aerodrome

BISTRO26

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112
www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com
For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

Sedmá prohra v řadě Toronto-Washington 6:3

Ještě v létě se utápěl v euforii. Jeho Capitals získali svůj první Stanley Cup a český útočník Jakub Vrána měl na triumfu svůj podíl. Aktuálně se však hokejistě Washingtonu trápi. Když teď padli 3:6 na ledě Toronta, připsali si již sedmou porážku v řadě! „Sezona je dlouhá.



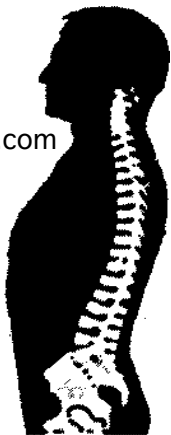
Jakub Vrána

Jednou je tým dole, pak zase hraje v pohodě. Problém je, že si jednotlivé zápasy prohráváme sami. Teď jsme v situaci, kdy hledáme, jak dlouhou sérii otočit,“ líčí Vrána. **Co potřebuje Washington, aby se chytil?** Snažíme se s tím něco udělat, zastavit krvácení, ale nemůžeme se na nic vymlouvat a musíme se z krize nějak dostat.

Dr. Petr Munk Chiropraktik

1552 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.



Tel.: 416/533-0005

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

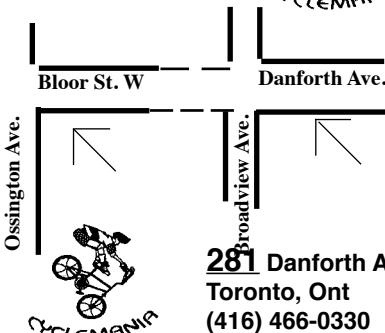
CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE
AND CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E - mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080



281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

Jak jste spokojen se svými výkony?

Každý z nás se musí nad sebou zamyslet. Možná je zapotřebí hru zjednodušit, někdo hraje příliš sólově. Musíme najít určitou rovnováhu. Doufám, že nám pomůže přestávka při Zápasu hvězd a dostaneme se na vítěznou vlnu. Určitě i já osobně se mohu zlepšit. Měl bych být lepší v zakončení a také jsou určité detaily v obranném pásmu. Osobně se cítím dobře a trenér mi hodně věří. Dává mi dost času na ledě.

Jste stále na postupovém místě v divizi. Nesráží však série proher psychicky hlavně mladší hráče?

Jako tým cítíme situaci všichni stejně, i starší hráči vědí, kde jsou chyby. Někdy prohrajete s lepším týmem, jindy si zápas prohrajete sami. Sezona je dlouhá a je nutné zůstat pozitivní.

V mužstvu nejste z Čechů sám. Jak se daří Michalovi Kempnému?

Michal je pro tým přínosem a zaslouží si smlouvu, kterou dostal. Byl důležitým obráncem v play-off a i letos má dobrý rok. Nemůžeme se však dívat stále zpátky, musíme se dívat dopředu.

Letos vám končí smlouva. Necháte jednání až na léto? Nemyslím na to, co bude po sezóně, ale musím se soustředit na jednotlivé zápasy.

Aleš Březina, Toronto, Sport.cz ■

Simon znovu v útoku s Crosbym Toronto-Pittsburgh 3:2

Nedokázali bodový import zopakovat. Zatímco v prvním vzájemném duelu vyhráli v Torontu 3:0, tentokrát hokejisté Pittsburghu podlehli v Air Canada Center domácím 2:3.

Jak se Vám s Crosbym hraje v jedné formaci. Je to asi rozdíl, když máte vedle sebe národního hrdinu Kanady nebo jiného centra, že?

Tabulka české Tipsport ligy

1. Liberec	42	25	2	1	2	2	10	140:99	85
2. Třinec	42	24	3	0	3	0	12	128:93	81
3. Plzeň	41	19	2	5	2	3	10	138:89	76
4. Hradec	42	20	4	2	3	1	12	119:104	76
5. Vítkovice	43	21	0	3	2	1	16	112:106	72
6. Brno	42	18	1	4	2	2	15	124:115	68
7. Boleslav	42	21	1	0	0	1	19	105:100	66
8. Olomouc	42	18	0	2	4	2	16	102:116	64
9. Sparta	41	17	4	1	1	1	17	111:105	63
10. Litvínov	42	18	2	1	1	0	20	98:108	61
11. Zlín	42	15	0	3	3	2	19	113:117	56
12. K. Vary	41	12	1	2	1	2	23	103:120	45
13. Chomutov	42	10	0	2	1	2	27	92:142	37
14. Pardubice	42	7	1	1	2	2	29	80:151	29

Tabulka slovenské Tipsport ligy

1. Zvolen	51	28	7	6	10	174:111	104
2 Bystrica	51	28	6	5	12	170:123	101
3. Košice	51	29	4	5	13	170:120	100
4. Poprad	52	25	8	3	16	152:134	94
5. Nitra	51	26	5	4	16	192:126	92
6. N. Zámky	52	25	4	5	18	136:120	88
7. DVTK	51	21	6	6	18	137:136	81
8. Trenčín	51	22	5	4	20	132:121	80
9. Detva	51	16	3	6	26	135:171	60
10.MAC Ujbuda	51	15	3	7	26	142:178	58
11. L. Mikuláš	51	15	2	3	31	121:160	52
12. Žilina	51	9	7	4	31	135:198	45
13. Slovensko 20	24	0	0	2	22	30:128	2

Celý tým hraje stejný systém. Každý útok může skórovat, více branek dávají hráči, kteří hrají přesilovky. Útočník se musí přizpůsobit a zapadnout do každé trojky. Nejlépe se pochopitelně hraje s nejlepšími. Ti vás dokáží na ledě nalézt, ale na druhou stranu se od vás víc očekává. Výhodou je, že se dá hodně naučit.

Podle statistik je Crosby nejproduktivnější, když hraje právě s vámi...

Samozřejmě se mi s ním hraje dobře. Tentokrát nám zápas úplně nevyšel, přestože jsme měli nějaké šance. Vymstil se nám výpadek ve druhé třetině, kdy Toronto hrálo rychle.

Výhru z prvního vzájemného utkání jste nezopakovali...

Oba zápasy byly podobné. V obou jsme vedli. Pouze v prvním utkání jsme však hráli 60 minut naplno. Tentokrát

jsem přestali hrát ve druhé třetině, možná protože jsme měli dva zápasy za sebou. Ale to mělo Toronto také.

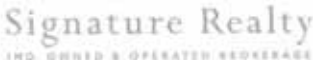
V předchozím zápase jste hrál v třetím útoku, teď v prvním. Je to pro vás velký rozdíl?

Ne, tady se sestava hodně točí. Když hrajete v prvním útoku, je na vás větší tlak. Vždycky se dá něco zlepšit. Jedná se o detaily, ale proto je NHL tak dobrá, že záleží na maličkostech.

Co všechno se dát naučit od hráčů jako Crosby a Malkin?

Na ledě se dá naučit hodně z toho, jaký mají tah na branku. Jsou velice chytří, a tak se naučíte mnoho i v kabině. Stačí je pozorovat a už jen tím se učíte. Jsem hrozně rád, že se mi podařilo dostat do tohoto týmu.

Aleš Březina, Toronto, Sport.cz ■



Rosti Brankovsky Broker Jedinečné služby



Jak prodat dům nebo kondo?

Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?

Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*, Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage
416/443-0300 - direct 416/917-2241
www.brankovsky.com * E- mail: rostib@rogers.com



UNIGLOBE Enterprise Travel



blanka@premieregroup.com

- Tailor Made Holidays
- Travel Insurance
- Ocean/River Cruises
- Air Tickets

** New - Air Service to Brno

1221 Yonge Street (at Summerhill subway)
Toronto, M4T 1W4

Tel: 416 504 3800 Ext: 1
Toll Free: 1 800 825 7577
Fax: 416 598 1311

MEMBER OF:



1810380



Monday to Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

Go, See, Experience